

Arrest

nr. 80 427 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 18 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen bijgestaan door advocaat S. VANSTEENHUYSE, loco advocaat F. LANDUYT, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 2 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 december 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Eerste verzoeker stelde beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij bij arrest van 18 maart 2011 werd beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 18 maart 2011, nr. 58 036).

1.4. Verzoekers dienden op 12 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 oktober 2011 beslissingen van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker :

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten D. B. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Kosovo
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.10.2011*

Overwegende dat betrokkene op 03.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas; betrokkene op 05.01.2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) beroep aantekende tegen deze beslissing; de RVV op 22.03.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 12.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene verklaart problemen te hebben gehad met zijn bureaus die ook een klacht tegen hem zouden hebben ingediend; betrokkene geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen om deze blote beweringen te staven; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster :

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten H. M. (...)
geboren te (...)
en van nationaliteit te zijn : Kosovo
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12.10.2011*

Overwegende dat betrokkene op 03.03.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 28.10.2010 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen

geloof kon gehecht worden aan zijn asielrelaas; betrokkene op 05.01.2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) beroep aantekende tegen deze beslissing; de RVV op 22.03.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 12.10.2011 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene verklaart te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene verklaart problemen te hebben gehad met de Albanezen; betrokkene geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen om deze blote beweringen te staven; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Zij formuleren hun grieven als volgt:

"Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn. Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vorm vereiste (R.vSt, nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.y. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4februari 1993, A.P.M., 1993,43; RvSt. Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environment et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.y. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat. (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2,6; RvSt., Darnilot, 41 .281, 4december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21 .635, 3 december 1981).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New- York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en

evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt(BOSSUYT, M., "De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29 lII A. Vooreerst moet worden opgemerkt dat hij op 15 of 16 mei 2009 aankwam in België. Pas op 30 oktober 2009, meer dan vijf maanden later, vroeg hij asiel aan. Hij heeft dit verklaard dat hij niet wist wat te doen, en dat hij eerst een regularisatie hebt aangevraagd (CGVS 09/18089, gehoor 1, p. 5 & CGVS 09/18089BZ, p. 5), verklaart op afdoende manier waarom hij niet eerder asiel hebt aangevraagd. Het feit dat hij maanden heeft gewacht alvorens een asielaanvraag in te dienen, doet zo geen afbreuk aan de door hen beweerde vrees naar aanleiding van uw problemen in Servië.

Mijn verzoeker verklaart problemen gehad te hebben met zijn burens. Tevens raakt hij de problematiek aan van de veiligheidssituatie van de roma. De op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, is zeer relatief. Verschillende gerespecteerde organisaties stellen het anders. De situatie is wat verbeterd, maar tussen theorie en praktijk ligt nog een wereld van verschil. Zo schrijft Amnesty International:

Zo schrijft Amnesty International

(...)

Human Rights Watch schrijft

(...)

Wat betreft de economische situatie, is de toestand zoals verzoekers hebben geschetst. Het Commissariaat-generaal bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg ..). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en maar onderneemt geen stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo schrijft de Heer Adam:

(...)

Dat deze elementen wel ernstig genoeg zijn en onder het Verdrag van Genève vallen"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden, zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvragen niet in overweging worden genomen daar de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben voorgelegd bij hun tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister is in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat verzoekers geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat hun asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging werd genomen.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker op 12 oktober 2011 ter gelegenheid van zijn gehoor naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag (op de vraag welke de nieuwe elementen zijn die hij voor deze nieuwe aanvraag aanbrengt) het volgende verklaarde: *"Ik ben teruggekeerd naar Kosovo (...). Ik kon niet werken en werd ik aangevallen door de buurmannen (Albaezen en Ashkali). Ze hebben bij de politie klacht tegen me ingediend. Ik weet niet waarom. Ik denk omdat ik in België asiel heb aangevraagd. En daarom zijn we naar België teruggekeerd"*. Eerste verzoeker voegde hier het volgende aan toe toen hem gevraagd werd wanneer en hoe hij naar Kosovo was teruggekeerd: *"Ik ben op 10 augustus 2011 teruggekeerd naar Kosovo. Ik ben meegereden met een vrachtwagen die naar Skopje. Mijn vrouw en kinderen waren bij mij. Mijn vrouw is nu diabetisch. Ik zelf heb hartklachten."* Verzoeker legde geen enkel document neer. Hij beweerde wel thuis onder meer medische documenten te hebben die hij later zou meebrengen om zijn verblijf in Kosovo aan te tonen.

Tweede verzoekster verklaarde blijkens het administratief dossier, ter gelegenheid van haar gehoor op 12 oktober 2011 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag het volgende: *"Ik wil niet naar Kosovo terugkeren. Ik ben momenteel ziek. De Albanezen laten noch mij noch mijn familie met rust. Ik wil liever sterven dan naar Kosovo terug te keren"*. Voorts gaf ze aan sinds haar vorige, eerste asielaanvraag nog eens te zijn teruggekeerd naar Kosovo, waar de Albanezen hen, zo stelde ze, nog steeds niet met rust lieten en dit was volgens verzoekster de reden waarom zij terugkwamen naar België. Verzoekster lichtte tevens toe, toen haar gevraagd werd wanneer en hoe ze terugkeerden, dat ze (voor) ongeveer een maand zijn teruggegaan naar Kosovo, dat dit tijdens de zomer in 2011 was en dat zij met de wagen en een kennis van haar echtgenoot waren teruggekeerd. Verzoekster legde net zoals haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, geen enkel document neer.

3.5. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoeker werd genomen en waarin wordt besloten dat deze bij zijn huidige, tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de door eerste verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte gegevens het volgende gesteld: *"(...)betrokkene verklaart te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene verklaart problemen te hebben gehad met zijn burens die ook een klacht tegen hem zouden hebben ingediend; betrokkene geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen om deze blote beweringen te staven; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980"*.

Met betrekking tot de door tweede verzoekster naar aanleiding van haar huidige, tweede asielaanvraag aangebrachte gegevens wordt in de bestreden beslissing die de gemachtigde van de staatssecretaris in haren hoofde nam en waarin tot hetzelfde besluit wordt gekomen als bij haar echtgenoot, thans eerste verzoeker, het volgende gesteld: *"(...)betrokkene verklaart te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene verklaart problemen te hebben gehad met de Albanezen; betrokkene geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen om deze blote beweringen te staven; betrokkene verklaart medische problemen te hebben; medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming; betrokkene voor een beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980"*.

3.6. Verzoekers gaan in hun verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, geheel voorbij aan de verschillende concrete motieven waarop de bestreden beslissingen die de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van hen nam, steunen. Ze laten de in punt 3.5. beknopt weergegeven pertinente overwegingen

uit de bestreden beslissingen geheel ongemoeid zodat zij er niet in slagen aan te tonen dat de bestreden beslissingen met een motiveringsgebrek zijn behept.

3.7. De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het uiten van grieven die veeleer gericht zijn tegen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die in hunnen hoofde werden genomen. Met hun uitleg over het waarom van hun laattijdige asielaanvraag en de verwijzing naar problemen met hun burens, trachten zij de motieven van de in punt 1.2 vermelde beslissingen te weerleggen, die echter niet het voorwerp zijn van voorliggend beroep. Ook waar verzoekers informatie van Amnesty International en Human Rights Watch aanhalen over de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999, is hun kritiek niet gericht tegen de bestreden beslissingen. Hun betoog over de economische situatie in Kosovo sluit evenmin aan bij de bestreden beslissingen waarin louter wordt vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens hebben aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De door verzoekers aangevoerde schending van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet waarin wordt beschreven in welke gevallen een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend, kan in dit kader onmogelijk dienstig worden aangevoerd en mist dan ook elke grondslag. Nu verzoekers niet in het minst ingaan op de verscheidene pertinente motieven uit de bestreden beslissingen kan hun betoog deze beslissingen niet aan het wankelen brengen.

3.8. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van hun aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIEN